

HESS, ESŐ, HESS!

- Tessék, már megint ott van! - mondta Lillian Wright, miközben gondosan eligazgatta a napellenzőt. - Hallod, George? Már megint ott van!

- Ki van és hol? - mormolta a férje, mialatt megpróbált éles képet varázsolni a tévé képernyőjére, hogy végre átadhassa magát a baseball-meccs örömeinek.

- Mrs. Sakkaro - felelte Lillian, és hogy megelőzze a férje elkerülhetetlenül elhangzó „az meg kicsodá”-ját, sietve hozzátette: - Az új szomszédunk, az ég szerelmére!

- Aha...

- Napozik - folytatta Lillian -, állandóan napozik. Kíváncsi lennék, merre jár a fia. Az ilyen szép napokon a srác általában odakint szokott lenni, abban a hatalmas udvarban, és a falhoz szokta vagdosni a labdáját. Láttad már őt, George?

- Hallani már éppen eleget hallottam. A kínai víztortúra egyik modern válfaja. Bumm a falon, puff a földön, csatt a tenyérben. Bumm, puff, csatt, bumm, puff, csatt...

- Nincs igazad, George! Vedd tudomásul, hogy nagyon kedves fiú! Csendes és jól nevelt. Nem bánnám, hogyha Tommie összebarátkozna vele. Éppen a megfelelő korban van, olyan tízéves forma.

- Nem is tudtam, hogy Tommie-nak új barátokra van szüksége...

- Hát, Sakkaróékkal nem könnyű, annyi bizonyos. Amolyan maguknak valók. Nagyon zárkóztak. Például, fogalmam sincs, hogy Mr. Sakkaro mivel foglalkozik.

- Miért kéne tudnod? Szerintem semmi közöd hozzá, hogy mivel foglalkozik.

- Különös, hogy még sosem láttam munkába menni.

- Engem sem látott még senki munkába menni.

- Mert te itthon vagy, idehaza írsz. De ő vajon mivel

foglalkozhat?

- Ki merem jelteni, hogy Mrs. Sakkaro pontosan tudja, mivel foglalkozik Mr. Sakkaro, és folyton azon zsörtölődik, hogy nem tudja, én mit dolgozom.

- Ugyan már, George! - Lillian felsóhajtott, azzal elhátrált az ablaktól, utálkozó pillantást vetett a tévére (Schoendienst készülődött ütéshez), és hozzátette: - Szerintem tennünk kéne némi erőfeszítést, ha másért nem is, a jó viszony kedvéért.

- Miféle erőfeszítést? - dörmögte George, aki immáron kényelmesen elhelyezkedett a kanapén. A kezében egy frissen felbontott, félliteres kólásüveget tartott, amelyen apró, gyöngyszerű cseppek formájában rohant végig a kicsapódó pára.

- Hogy megismerkedjünk velük.

- Hát nem tetted meg, amikor beköltöztek? Azt mondtad, átkiabáltál az asszonynak.

- Köszöntem neki, csakhogy... egyszerűen besietett az ajtón. És mert a ház még a feje tetején állt, ennyi történt. Egy „Jó napot!”, és kész. Két hónap telt el, de azóta is legfeljebb odaköszönünk egymásnak. És az a nő elég furcsa.

- Tényleg?

- Állandóan az eget lesi. Már vagy százszor láttam, és még sosem volt kint, amikor egy kicsit is befelhősödött. Egyszer, amikor a fiú az udvarban játszott, az asszony beparancsolta a házba, és valami olyasmit kiabált neki, hogy mindjárt esni fog. Véletlenül meghallottam, és eszembe jutott, hogy te jó ég, a tiszta ruha meg kint lóg a dróton, így aztán kirohantam, és hiszed vagy sem, hét ágra sütött a nap. Ó, kószált odafent egy-két felhő, de tényleg csak egy-kettő!

- És végül esett?

- Természetesen nem. A semmiért futottam.

George beleveszett néhány gyatra ütésbe, valamint egy roppant idegesítő bukdácsolásba, ami elméletileg egy bázisfutás lett volna. Amikor elült az izgalom, és a dobó

megpróbálta összeszedni magát, kikiáltott a feleségének, aki időközben eltűnt a konyha irányában:

- Hát, miután Arizonából jöttek, ki merem jelenteni, hogy nem tudják megkülönböztetni az esőfelhőket a többitől!

Lillian - magas sarkújának szapora kopogásától kísérve - visszatért a nappaliba, és megkérdezte:

- Honnan jöttek?

- Arizonából, legalábbis Tommie szerint.

- Ezt Tommie honnan vette?

- Beszél Sakkaróék fiával - valószínűleg két labdacsatogatás között -, és a srác mondta Tommie-nak, hogy Arizonából jöttek, aztán a szülei behívták a fiút. A lényeg, hogy Tommie azt mondja, Arizonából jöttek, vagy talán Alabamából, vagy valami ilyen nevű helyről. Tudod, milyen hézagos az emlékezete. De ha az időjárás miatt nyugtalanok, akkor Arizonára tippelnék. Nem lenne csoda, ha nem tudnának mit kezdeni ezzel a mi jó kis esős éghajlatunkkal.

- És ezt eddig miért nem mondtad el nekem? - csattant fel Lillian.

- Azért, mert Tommie csak ma reggel mondta, és mert úgy hittem, hogy már biztosan elmondta neked, és egészen őszintén, mert úgy gondoltam, hogy képes leszel boldogan, normálisan leélni az életed anélkül, hogy megtudnád. Hoppá!

A labda hatalmas ívben szállt az első bázis felé, és a fogónak annyi volt.

Lillian visszasettenkedett a napellenzőhöz, és halkan megszólalt:

- Egyszerűen csak szeretnék megismerkedni Mrs. Sakkaróval. Olyan kis helyesnek tűnik. Ó, uram, ezt nézd meg, George!

George csak a tévét látta-hallotta, semmi mást.

- Állítom, hogy azt a felhőt bámulja - folytatta Lillian és tessék, most meg bemegy a házba! Még ilyet!

George a következő két napot a könyvtárban töltötte, ahol

is különféle anyagokat gyűjtött, és egy nyaláb könyvvel tért haza. Lillian kitörő örömmel fogadta, és rögtön a köszönés után rászólt:

- Holnapra ne tervezz semmit!

- Ez utasításnak hangzott, nem kérdésnek... - dünnyögte rosszat sejtve George.

- Az is volt - válaszolta Lillian. - Elmegyünk a Murphy-parkba... most kapaszkodj: Sakkaróékkal!

- Kikkel?

- A szomszédainkkal, George, az ég szerelmére! Hogy lehet, hogy sosem emlékszel a nevükre?

- Égi adomány... Elárulod, hogy mi történt?

- Ma reggel egyszerűen odamentem a házukhoz, és megnyomtam a csengőt.

- Ilyen könnyen ment?

- Nem, nem ment könnyen. Éppen ellenkezőleg, nehezen ment. Ott álltam, kicsit megszeppenve, az ujjamat a csengő felett tartva, míg végül arra gondoltam, hogy jobban járok, ha becsengetek, mintha csak úgy benyitok, aztán ha rajtakapnak, csak állok ott, mint a bolond.

- És Mrs. Sakkaró nem rúgott ki?

- Nem, sőt olyan kedves volt, hogy csak na! Beinvitált, tudta, ki vagyok, és kijelentette, hogy annyira örül, amiért benéztem hozzá. Érted?

- Erre te felvetted, hogy menjünk el együtt a Murphy-parkba.

- Így van. Arra gondoltam, hogy ha olyasmit ajánlok, ami jó a gyerekeknek, könnyebben ráveszem őket, hogy eljöjjenek. Nem lett volna szíve elrontani a srácok szórakozását.

- Anyai pszichológia...

- De látnod kellene a házukat!

- Aha. Hát erre ment ki a játék... Végül csak kiderül. Szeretted volna körülnézni odabent. Csak arra kérlek, hogy kímélj meg a színsémáktól! Nem érdekelnek az ágytakarók, és

a gardróbok mérete olyan téma, amitől kiráz a hideg!

A kettejük boldog házasságának titka az volt, hogy Lillian sosem figyelt Geogera. Ezúttal is így történt. A férje megjegyzésére ügyet sem vetve részletesen elemezte a színsémákat, a lehető legaprólékosabban ecsetelte az ágytakarók mintázatát, és hüvelykről hüvelykre leírta a gardróbokat.

- Na, és a tisztaság - mondta aztán -, még sosem láttam ennyire makulátlan lakást!

- Ha majd Mrs. Sakkaro és te jobban összemelegedtek, szembeállíthatod azokkal a lehetetlen mércéiddel, és onnantól már könnyen védekezésre szoríthatod...

- A konyhája - folytatta Lillian, elengedve a füle mellett George gonoszkodó megjegyzését - olyan csillogóan tiszta, mintha még sosem használta volna. Kértem tőle egy kis vizet, mire ő betartott egy poharat a csap alá, és olyan lassan engedte tele, hogy egyetlen csepp sem hullott a mosogatóba. Nem játszott meg magát. Olyan könnyedén, olyan magától értetődően csinálta, hogy nyomban tudtam, mindig így csinálja. És mielőtt átadta nekem a poharat, belecsavarta egy tiszta asztalkendőbe. Mintha egy elegáns szállodában jártam volna.

- Nyilvánvaló, hogy komoly lelki problémákkal küzd. Azonnal beleegyezett, hogy eljönnek velünk?

- Hát... nem azonnal. Előbb átkiabált a férjének, hogy mit mondanak az időjósok, mire a férje azt felelte, hogy az összes újság szerint szép idő lesz holnap, de azért még megvárja a rádió legfrissebb jelentését.

- Az összes újság szerint? Ezt mondta?

- Még szép! Mindegyik ugyanazt a hivatalos előrejelzést közli, így aztán nem csoda, ha megegyeznek. És állítom neked, hogy az összes újságra előfizetnek. Legalábbis láttam már, hogy a kihordófiú mekkora köteget rak le a házuk elé.

- Te aztán semmiről sem maradsz le, mi?

- Aztán pedig - mondta elkomorodva Lillian -, Mrs.

Sakkaro felhívta a központi meteorológiai szolgálatot, elmondatta velük a legfrissebb jelentést, amit nyomban közölt a férjével, és akkor végre kimondták, hogy eljönnek velünk. Kivéve ha váratlan változás áll be az időjárásban, de akkor átszólnak nekünk telefonon.

- Minden világos. Akkor hát megyünk...

Sakkaróékról kiderült, hogy fiatalok, kedvesek, komolyak és jóképűek. Sőt mialatt megtették a hosszú sétát a házuktól az utcáig, vagyis oda, ahol a Wright család autója parkolt, George a feleségéhez hajolt, és belesuttogott a fülébe:

- Szóval, a fickó miatt van az egész...

- Talán nem is bánnám - súgta vissza Lillian -, egyébként látod, mi van a kezében?

- Igen, egy zsebrádió. Fogadni mernék, hogy az időjárás-jelentést hallgatja!

A Sakkaro fiú futva követte a szüleit, és egy hosszúkás tárgyat lengetett, amiről rövidesen kisült, hogy nem más, mint egy jókora aneroid-barométer. Pillanatokkal később mindhárman beszálltak a hátsó ülésre. Azonnal kezdetét vette a személytelen témákat taglaló, tréfás adok-kapokkal tarkított beszélgetés, amely egészen a Murphy-parkig tartott.

Sakkaróék fia olyan udvariasan és visszafogottan viselkedett, hogy még az első ülésen, a szülei közé ékelődve ülő Tommie Wright is elcsendesedve figyelte a nevelésnek ezt a mintapéldányát. Lillian nem is emlékezett rá, hogy utoljára mikor volt része ilyen kellemes autózásban.

A legkevésbé sem zavarta a tény, hogy Mr. Sakkaro apró rádiója folyamatosan szólt, és bár a vidám csevegés miatt alig lehetett hallani, a férfi egyszer sem emelte a füléhez.

Gyönyörű nap köszöntött a városra. A Murphy-parkban száraz és meleg, de nem túl meleg idő fogadta a kirándulókat, és a nap vidáman sütött a kék, káprázatosan kék égen. Úgy tűnt, még Mr. Sakkaro sem talált hibát, jóllehet gondosan megvizsgálta az égbolt minden negyedét, és szigorú

pillantásokkal fürkészte a barométert.

Lillian betelerelte a két fiút a vidámparkba, és elég jegyet váltott nekik ahhoz, hogy fenéig kiélvezhessék mindazt a pörgő-forgó izgalmat, amit a park nyújthatott.

- Kérem - mondta előtte a tiltakozó Mrs. Sakkarónak -, engedje meg, hogy ezt most én fizessem! Cserébe a legközelebbi alkalommal önökön lesz a sor.

Mire visszatért oda, ahol elvált a másik három felnőttől, George egymagában ácsorgott a járdán.

- Hol...? - kezdte volna, de a férje közbevágott:

- Elmentek üdítőt venni. Ott vannak, ni, annál a büfénél! Mondtam nekik, hogy itt megvárlak, aztán majd csatlakozunk hozzájuk. - George furcsa, kissé komor hangon beszélt, mintha bántotta volna valami.

- Baj van? - kérdezte Lillian, aki felfigyelt a jelenségre.

- Nem, nem igazán... leszámítva azt, hogy érzésem szerint a fickó kőgazdag.

- Micsoda?

- Fogalmam sincs, hogy mivel foglalkozik. Elejtettem egy célzást, hogy...

- Na, várjunk csak, akkor kettőnk közül ki a kíváncsi?

- A te kedvedért csinálom. Szóval, azt válaszolta, hogy az emberi természetet tanulmányozza.

- Milyen filozofikus... Ez mindenesetre megmagyarázná azt a rengeteg újságot.

- Igen, de mert egy jóképű és gazdag férfi lakik a tőzsomszédságban, úgy néz ki, hogy túl magasra került velem szemben a mérce.

- Jaj, ne butáskodj már!

- Amúgy meg nem Arizonából jöttek.

- Tényleg?

- Mondtam neki, hogy úgy hallottam, Arizonából jöttek. Meghökkenve nézett rám, amivel elárulta, hogy nem. Aztán felkacagott, és megkérdezte, hogy szerintem arizonai

akcentussal beszél-e.

- Van egyfajta akcentusa, annyi bizonyos - jegyezte meg eltöprengve Lillian. - Délnyugaton sokan élnek olyanok, akiknek az ősei spanyolok voltak. Úgyhogy azért lehet, hogy Arizonából jöttek. A Sakkaró lehet spanyol név is.

- Nekem inkább japánnak hangzik - felelte George. - Gyerünk, integetnek! Ó, istenem az égben, oda nézz, mit vettek...

Sakkaróék három-három vattacukrot tartottak a kezükben, hatalmas, rózsaszín habörvényeket, amelyek egy sebesen forgó edénybe csöpögtetett, habos szirupból születtek. Sakkaróék egy-egy vattacukrot nyújtottak Wrighték felé, és Wrighték udvariasságból elfogadták.

Négyesben sétáltak végig a fő ösvényen, közben próbára tették a kézügyességüket darts-ban, majd egy lökdösős játékban, ahol is labdákat kellett lyukakba gurítani, aztán talapzatra állított fahengereket dobáltak meg rongylabdákkal. Lefényképeztették magukat, majd felvetették a hangjukat, és kipróbálták a szorításuk erejét.

Végül begyűjtötték a srácokat, akik időközben kellően kimerültek a gyomorforgató élményektől, aztán Sakkaróék az egyik büfé irányába terelték a gyermeküket. Tommie elejtett egy célzást arról, hogy végtelen örömét lelné egy hot-dogban, mire George odadobott neki egy negyeddollárost, és a fiú elszaladt.

- Őszintén szólva - mondta ekkor George -, szívesebben maradok itt. Ha még egyszer végig kell nézmem, hogy elcsócsálnak egy újabb vattacukrot, elzöldülök, és a nyílt színen elhányom magam. Ha nem ettek meg legalább egy tucatot abból a ragadós borzalomból, hajlandó vagyok megenni ugyanennyit!

- Tudom, és most a gyerekek is vesznek egy marékkal - válaszolta Lillian.

- Felajánlottam Sakkarónak, hogy meghívom egy

hamburgerre, de ő csak komoran rám meredt, és megrázta a fejét. Nem mintha egy hamburger olyan nagy durranás volna, de kellő mennyiségű vattacukor után fejedelmi lakomának tűnne.

- Tudom, és nekem is furcsa - felelte Lillian. - Felajánlottam Mrs. Sakkarónak, hogy meghívom egy narancslére, de úgy megugrott, miközben nemet mondott, mintha a képébe lötyyintettem volna egy pohárral. Gyanítom, hogy még sosem jártak ilyen helyen, és időre van szükségük, hogy hozzászokjanak az újdonsághoz. Most alaposan teletömik magukat vattacukorral, aztán tíz évig hozzá sem nyúlnak.

- Hát, reméljük a legjobbakat... - dűnyögte George, mialatt mindketten elindultak a másik család felé. - Figyelj csak, Lil, kezd felhősödni!

Mr. Sakkaro már a fülére szorította a rádióját, és aggódalmasan pillantgatott a nyugati égboltra.

- Hoppá - mormolta George -, ő is meglátta! Fogadjunk egy ötvenesbe, hogy haza akar menni!

Igaza lett. Pillanatokkal később Sakkaróék rávetették magukat George-ra, és udvariasan, de kitartóan kérlelték: igazán sajnálják, remekül érezték magukat, de tényleg, csodálatosan, és meg fogják vendégelni Wrightékat, amint lehet, de most, most haza kell menniük. Úgy néz ki, mindjárt kitör a vihar. Mrs. Sakkaro azon jajongott, hogy valamennyi előrejelzés szép időt jósolt.

George megpróbálta megnyugtatni és megvigasztalni őket:

- Egy helyi záport nehéz megjósolni, de még ha bekövetkezik is, legfeljebb fél órán át fog tartani.

A megjegyzés hallatán a Sakkaro fiú majdnem könnyekre fakadt, míg az anyja zsebkendőjét tartó keze láthatóan reszketett.

- Rendben, hazamegyünk - jelentette ki lemondóan George.

A hazaút végtelenül hosszúnak tűnt. A korábbi jó hangulat elszállt, valamennyien mélyen hallgattak. A zsebrádió immáron hangosan szólt, miközben Mr. Sakkaro állomásról állomásra

váltva sorban elcsípte az időjárás-jelentéseket - és ezek immáron futó záporokat, zivatarokat emlegettek.

A Sakkaro fiú elvékonyodott hangon sípolta, hogy a barométer esik, míg Mrs. Sakkaro tenyerét a szájára szorítva, gyászosan meredt az égre, és megkérte George-ot, hogy hajtson egy kicsit gyorsabban, ha lehet.

- Elég fenyegetőnek tűnik, nem igaz? - mondta Lillian, hogy az udvariasság szabályainak szellemében megpróbáljon osztozni a vendégeik hangulatában, de rögtön ezután azt suttogetta olyan halkán, hogy csak a férje hallotta: - Még ilyen...

Amikor befordultak az utcájukba, feltámadt a szél, és felkavarta a port a hetek óta száraz úttestről, míg a falevelek vészjóslóan susogtak. Valahol a távolban villámok lobbantak az égen.

- Két percen belül a házukban lesznek, barátaim - mondta George. - Már itt is vagyunk, tessék!

Ráfordult Sakkaróék kapujára, megállította az autót, aztán kiugrott, hogy kinyissa a hátsó ajtót. Hirtelen úgy érezte, hogy egy esőcsepp hull a fejére. „Éppen idejében érkeztünk” - gondolta magában.

Sakkaróék kitódultak az autóból, az arcuk merev volt az idegességtől. Köszönetét mormoltak, és máris hanyatt-homlok rohantak a házuk felé.

- Komolyan mondom - kezdte Lillian -, az ember azt hinné...

Ebben a pillanatban megnyílt az ég. Az eső hatalmas cseppekben zuhogott, mintha odafent átszakadt volna egy mennyei gát. Az autó tetején száz és száz apró pálca dobolt. Sakkaróék félúton jártak a kapu és a bejárat között, amikor hirtelen megtorpantak, és halálra váltan bámultak felfelé.

Az arcuk elmosódott ott, ahol az eső érte. Elmosódott, összezsugorodott, és egybefolyt. A testük is zsugorodni kezdett, aztán összerogytak, és a ruháik nedves halmokká roskadtak.

És mialatt Wrighték a rémülettől borzongva ültek az

autóban, Lillian azon kapta magát, hogy egy furcsa késztetésnek engedelmességgel befejezi a megkezdett mondatot:

- ... hogy cukorból vannak, és attól félnek, hogy elolvadnak.

1959